

PREGUN ELÍZ

VIOLA

Titkok

Nagy titok, ahogyan „varázslatos” emberi történeteink folyamatosan, nemzedékről nemzedékre „tovább írják magukat”. Az itt következő írások szerzője egy közösségi portálon így mutatkozott be: „13 éves vagyok, Veresegyházon élek, imádom az állatokat, a természetet, a táncot. Verseket, meséket, történeteket írok. Iskola: mit mondjak, nem szeretem, és a matematikát utálok a legjobban, inkább a humán tárgyakat kedvelem, mint pl.: a történelem, a rajz, vagy a természettel kapcsolatos órák, legyen az akármilyen... Család: anya, apa, öcsike, hugica.

Zene: minden, azon kívül ami nem tetszik

Könyv: A Neveletlen Hercegnő Naplója; Harry Potter (bár, kezdem unni, mert az író nem tud már mit kitalálni, így hát csak öldökli az embereket). És a Fiúk kizárva! Asszem ennyi... Hello”

A tizenhárom éves veresegyházi lány meséi beszédese, mint minden gyerek minden írásműve, meséje vagy elbeszélése. Következő számainkban még több teret szeretnénk biztosítani a lap hasábjain a gyerekek „beszédese” megnyilatkozásainak. (Semmi nincs kizárva! Hiába, hogy pl. Elíznél “Fiúk kizárva!” – azért a mesék olyan emberekről szólnak, akik néha csak a szerelemmel törődnek, csak a szerelemmel. (i)

Viola a magnóliafán ült. Gondolkodott. Vajon milyen sors vár rá? Boszorkány volt, jó boszorkány. A kristálygömb nem érdekelte különösképpen.

Tizennyolc éves volt, a boszorkány és tündérképző iskolát éppen befejezte.

Haja hosszú, gesztenyebarna és göndör, termete, akár az őzé, oly karcsú. Szeme sötétbarna, hosszú szempillájú. Az iskolában azt tanították, hogy mindent és mindenkit megszelídítsen, a vándorokkal kedves legyen, adjon a gyümölcséből, fektesse mohaágyra, takarja be fűtakaróval, adjon neki a kútja vizéből, és ami a legfontosabb: segítsen, hogy a vándor elérje célját.

Arra járt egy kereskedő, aki messzi országba szállította áruját, annak egy kőből iránytűt varázsolta. Arra járt egy vándorlányka, aki nagyon fázott, mivel csak egy rongyos ruhája volt, és éppen a hazájából menekült,

annak adott egy olyan csizmát, aminek hogyha azt mondta „Éjszakára szállást kérek, teremjen itt addig, míg egyet lépek!” akkor meleg házikó lett belőle. Viszont ha azt mondta „Mostanra már indulnék, cipőt lábamra kérnék!” visszaváltozott csizmává. Adott még egy olyan ruhát, aminek a zsebében mindig volt egy kis pénz, és soha sem fázott benne.

Így segített tehát Viola, a hozzá betérő vándoroknak. Egyszer az egyik nap egy gyönyörűséges ifjút látott lovagolni arra, egyenesen a háza felé. Gyorsan, megfésülte sűrű, göndör haját, egy lila harangvirágot is bele-tűzött. Sietve magára varázsolt egy gyönyörű ruhát, és legkedvesebb mosolyát vette elő.

A fiú bizonyára herceg volt, nagyon megtetszett Violának. Kedves szókkal behívta házába, cseresznyét, málnát tett egy tálba. Ebéd után elvitte kedvenc magnólia fája alá, ott kiterített egy gyékényszőnyeget. Leültek beszélgetni. Kiderült, hogy a fiú a világ legszebb tündérét keresi, akinek a haja olyan ragyogó, akár a nap, szeme olyan kék, mint az ég színe, olyan karcsú, mint a nád, szája olyan piros, mint a nyíló rózsza, és olyan hangja van, hogy semmilyen melódia nem érheti utol, és a szárnyai úgy csillognak, mint sok ezer gyémánt. Viola ezekre a szókra nagyon elszomorodott, mert a herceg nem maradhatott vele, mert meg kellett keresnie szíve hölgyét. Kérlelte a lány, hogy maradjon, pihenjen le, legalább csak pár órát aludjon itt az árnyékban! A fiú belegeezett, és álomra hajtotta a fejét. Viola nézte és simogatta a herceget, és azt gondolta: Milyen szép! Kár, hogy nem maradhat vele, nem lehet az övé. Csendben sírdogálni kezdett. Könnyecskéi, ahogy legurultak az arcán igazgyönggyé változtak. Elment, szedett egy magnólia virágot, szirmaival körbehintette a herceget.

A fiú ébredezni kezdett, körülnézett, rápillantott a lányra, elmosolyodott, és a következőket mondta:

– Most el kell, hogy induljak, a tündér vár rám.

Viola sírni kezdett, lehajtotta a fejét, kezét összekulcsolta.

Pregun Elíz (13 éves, Veresegyház) rajza

– Kérlek, ne menj el! Itt ehetnél gyümölcsömből, ihatnál kutamból, pihenhetnél fáim árnyékában!

De a herceg így szólt:

– Szép vagy, a sötétbarna szemekkel, a göndör hajaddal, de én egy tündért keresek.

Azzal felpattant a lovára és eltűnt. A zokogó Viola elrohant, felmászott a magnólia fára. Három napon keresztül ott ült, a semmibe meredt.

Még a bogarakkal sem volt kedve játszani, és a színekkel sem. Pedig imádott játszani a bogarakkal. A bogarak felmásztak egymás hátára, és különféle mozdulatokkal mulattatták Violát. De Viola most nem akarta ezt a „cirkuszos” játékot játszani. Dél felé lemászott a fáról, megöntözte a virágait, evett egy kevés cseresznyét és elindult az erdőbe. Ott találkozott a barátaival. A harkállyal, az őzzel, a vörösbeggyel, a nyesttel, és a szarvassal. Ők előjöttek, amikor Viola szólította őket. Egy valaki nem jelent meg: a vaddisznó koca.

Viola a keresésére indult. Egyszer csak röfögésre lesz figyelmes. Hát a vaddisznókoca nyolc kis csíkos malaccal dagonyázik.

Viola elmosolyodott. Három napja ez volt az első mosoly az arcán.

VIOLA MACSKÁJA

Viola az erdőben ült egy tisztáson. Éppen az erdő vadjainak mesélte el, hogy hogyan találta meg azt a cicát, aki most épp az ölében szundikál.

– Az egész úgy történt, – mesélte – hogy elhatároztam, elsétálok az emberek világának határáig. Az emberek egy olyan nagy szürke építményben laknak, amit úgy hívnak: „vár”. De ezen a „vár”-on kívül még van egy pár ház. Jó alaposan megnéztem ezeket. Az egyikben gyerekek játszottak. Vidámnak tűntek. A másikban egy asszony dagasztott valami tésztát, és a réten egy férfi kaszálgatott.

Egy karámban juhok legelésztek, mellettük tehének, teljes egyetértésben. Egy búzamezőben volt valami emberszerűség. Mozogni, beszélni nem tudott, egy arra járó ember félhangosan megjegyezte, hogy „na, ennyit a Réti család madárijesztőjéről...”.

Egyszer csak éreztem, hogy valami elsurrant a hátam mögött. Beszaladt a búzamezőbe, a megmozduló búzakalászkok jelezték útját. Egyszer csak kijött, és rám nézett. Egy picuri, fekete cica.

Nyávogott egyet. Vékony hangja volt, pókhasa, és fényes fekete bundája. Ennivalót kért. Gyorsan varázsoltam neki egy kis tejet.

A cica olyan hálás lett ezért, hogy idáig követett. Szerintetek, mi legyen a neve? – kérdezte Viola, amikor befejezte történetét.

– Fiú vagy lány? – kérdeztek vissza az állatok.

– Lány.

– Akkor legyen... Kormos Kitti! – így a nagy fakopáncs.

– Legyen Karmilla! – így a szarvasbogár.

– Szerintem legyen Fekete Liliom a neve – jegyezte meg csöndesen az őzike. – Röviden csak Liliom.

– Fekete Liliom? – gondolkodott el Viola. – Nem is rossz ötlet...

– Fekete Liliom, ébresztő, ez lett az új neved! Indulunk haza, az új otthonodba!

VIOLA ÉS ÄMMARIK

Történt egyszer, hogy Viola megunt, hogy mindig ugyanabban az erdőben van, hogy már nincs is olyan sok új dolog az életében.

Viszont a naplementét nagyon szerette. Mindig megnézte: télen, amikor nagykabátjába burkolózva, vacogva várta; tavasszal, amikor nagykendőjét magára tekerve nézte; nyáron, amikor a magnólia fája alatt ülve, ábrándozva szemlélte; ősszel, amikor kabátkájában csücsült a háza tetején. Élvezte azt, hogy a nap lehanyatló sugarai utoljára megsimogatják orcáját, élvezte a színek egybefolyó, de mégis éles kontrasztját, de legfőképp azt szerette, amikor egy felhő úszott az égen, és narancs, rózsaszín és arany kontúrral rajzolta körbe a Nap.

Viola elhatározta, hogy meglátogatja Ämmarik-ot, a lenyugvó nap finn istennőjét. Varázslatot szórt a növényeire, hogy amíg vissza nem jön, addig ne száradjanak ki, magára varázsolta az utazóruháját, de most nem varázsolt alá vastag gyapjúsövetet, mert azt gondolta, ebben a nyári melegben nem fog fázni a seprűjén. Liliom nevű, fekete macskáját betakarta a nagy piros kendőjébe, a kendőt átkötötte a vállán, felpattant a seprűre, és – uzsgyi – elrepült.

Útja alatt sok országon átrepült, és állt meg pihenni. Az első országban furcsa turbános emberek jártak-keltek, és különféle illatos olajakat, fűszereket és repülő szőnyegeket árultak, meg sok-sok elefántot is látott. A második országban meg hosszú ujjú, földig érő, gazdagon díszített ruhákban, ferde szemű, fekete hajú emberek voltak, akik különféle csészéket, teákat, és selyemből készült ruhákat árultak. A harmadik országban, az egyik városban egy szörnyen magas tornyot látott, ami egy A betűhöz hasonlított, és látott egy diadalívet is, és mindenhol párocskákat látott. Ez a szerelem városa – gondolta Viola.

A negyedik országban furcsa, kör alakú építményt látott, a városban pedig piros telefonfülkéket, és piros buszokat látott, meg egy óriási toronyórát. Az ötödik országra mondhatta volna, hogy a tulipánok, és a szélmalomok hazája.

Végül megérkezett Finnországba. Gyorsan meleg ruhát varázsolt magára, és egy üveggömböt, hogy ne fázzon annyira, ha gyorsan megy, a cicájának, pedig egy meleg, bélelt kis kosarat, amit rávarázsolt a seprűje elejére, úgy hogy az ne essen le. Így már egy cseppet sem fáztak.

Egyszer csak egy fenyőerdőhöz értek, aminek fáin, és ágain csak úgy csillogott, táncolt, a nap sugara. Az ég szikrázóan kék volt, és néhány vadliba repült az égen, szép V alakban. Az erdőben megismerkedett az ottani lakókkal, a mókusokkal, és egyéb állatokkal. A mókusok voltak a legbeszédeesebbek, és a legjátékosabbak, bújócskát játszottak a hajában, futkároztak a karján, és nagyokat nevettek a macskával. Megmondták, hogy hol lakik Ämmarik, és az egyikük – egy lánymókus – vállalkozott arra, hogy megmutatja, merre van a Napnyugta istennőjének kastélya. Bemutkoztak egymásnak:

– Szia, Viola vagyok, ő meg a macskám, Fekete Liliom.

– Én Brünhilde vagyok. Örülök, hogy megismerhettelek.

Aztán Brünhilde elmondta, hogy Ämmarik kastélya Finnország Nyugati részén, a legpompásabb felhő mögött rejtőzik, és majd megmutatja, merre kell menni. Felpattantak a seprűre, amit már Viola átváltoztatott egy hintóvá, ami gyönyörű aranszínben pompázott.

Elindultak, útközben rengeteg tavat láttak egymás mellett. Hirtelen a hintó még magasabbra emelkedett, és már látni lehetett a fényárban úszó kastélyt. Gyönyörű aranykapu zárta el a bemenetelt, de Violát felismerte az őt, aki egy gyönyörű gomolyfelhő volt. Beengedte a hintót, ami oda szállt a bejárathoz, ami aranyból volt.

Beléptek az előcsarnokba, amit sok-sok díszes tükör, egy gyémántból készült szökőkút, és egy hegyikristályból készült kupola ékesített. A falakon gyönyörű freskók voltak, az ablakokon sárga, narancssárga, piros csíkos függönyök lógtak. Aztán egy nagy szárnyas ajtón beléptek a bálterembe, ahol gyönyörű borostyánkőből készült ablakok voltak, márványszobrokkal, és kristálycsillárokkal. A terem végében cédrusfából készül szépen faragott asztalok álltak, aranszínű mintákkal. Itt voltak esténként a lakomák, ahova Ämmarik az összes istent és istennőt meghívta. Viola talált egy listát, hogy kik voltak itt:

„Ebben a teremben bálozott már:

Zeusz, a görög főisten

Héra, a legfőbb istennő, az otthon, a nők védelmezője.

Aphrodité, a szépség a szerelem görög istennője.

Athéné, a bölcsesség, a tudás görög istennője.

Juno, a római legfőbb istennő.
 Hermész, a tolvajok, a kereskedők görög istene.
 Apollón, a költészet, a zene görög istene.
 Déméter a természet görög istennője.
 Artemisz a vadászat görög istennője.
 Árész, a háború görög istene.
 Héphaisztosz a görögök sánta kovácsistene.
 Harmónia, Aphrodité lánya.
 Njörd, a kelta tengeristen.
 Poszeidón, a görög tengeristen
 Dionüszosz, a bor és a mámor istene.”

Viola visszatette a papírtekercset a helyére, és elindult az egyik ajtó felé, ami a terem végében volt. Egy hosszú, ablakokkal és egzotikus növényekkel teli folyosóra bukkantak. Itt minden tiszta fehér márványból készült. A függönyök is fehér selyemből voltak. Végigsétáltak a folyosón.

A folyosó végén egy rejtett ajtóra leltek. Viola egy egyszerű varázslattal kinyitotta, és bement. Ez volt Ämmarik szobája. Vörös selyemből készült baldachinos ágy volt a szoba közepén, ami egy tavon lebegett. A padló be volt szórva piros rózsaszirmokkal, és a falon réteket ábrázoló festmények, és aranytükrök voltak. Ämmarik éppen az ágyban ült, rajzolgatott.

Viola nagyon csodálkozott, mert még földi embert nem látott, aki ilyen szép volt. Az istennő haja aranszínű, szeme kék, mint az ég, szája piros, mint a magnólia virága.

Ämmarik nem ijedt meg, mert tudta, hogy ma jönni fog hozzá valaki. Kikészálódott az ágyból, és egy tavirózsa kiszállította a partra.

– Üdvözöllek titeket, gondolom messzi földről jöttetek ide. Mondjátok meg, miben segíthetek? – szólt.

– Üdvözlünk, felséges Istennő! Nem kérünk segítséget, köszönjük, mi neked szeretnénk segítséget nyújtani, mert annyi gyönyörű naplementét adtál már nekünk, így hát szeretnénk meghálálni.

– Ó... Nos, ha mindenáron segíteni akartok... Áh, nem tudtok segíteni, mert nagy az én bajom.

– Kérem, mondja el, hátha...

– Rendben. Amikor az Egek ura rám bízta a feladatot, hogy minden este oltsam le a nap fényes lámpását; akkor még nem tudta, hogy szerelembe esek azzal az istennel, aki tulajdonképpen a társam, de akivel nem tudok találkozni. Ő Koi, a hajnal istene. Az ő feladata felgyújtani minden reggel a nap korongját.

Egy bálon találkoztam veled, nagyon kedves volt. Első látásra beleszerettem, és amint később kiderült, viszonzza érzéseimet. Ha tudnátok mennyit szenvedtem már, a tudattól, hogy sohase találkozhatok veled! – mondta Ämmarik.

gyerekhang

– Nehéz ügy, bizony nehéz – szölt Viola. – De hátha segíthetek. Köszönöm felség, hogy meghallgattál, még visszajövök. Viszontlátásra!

– Köszönöm nektek is, jó utat!

Viola kísértált a barátaival, majd elindult az erdő felé aranyos hintóján. Közben kitervelte mit fog tenni. Minden nyáron, egy teljes hétig egymásé lehet Koi és Ámmarik.

Másnap Viola visszament a csodapalotába, és elmondta tervét az istennőnek, aki nagyon megörült. Közben Viola megbeszélte egy bárányfelhővel, hogy szóljon Koinak, hogy másnap találkozhat a kedvesével.

Ámmarik kiválasztotta a legszebb ruháját, hogy holnap a napnyugta legszebb színeiben pompázhasson.

Eljött a hajnal. Az istennő alig bírta aludni. Nagyon izgatott volt. Végül elindult, és az egyik felhőn találkozott a Koival. Az isten ott helyben megkérte a kezét. Az Egek urához mentek, aki jó szívvel fogadta a szerelmesek vonzalmát, és megházasította őket. Viola boldogan nézte őket, hogy tehetett végre valami jót.

Hazaindult, az országába, elbúcsúzott Brünhildétől, aki végig kalauzolta őt. A mókuslány kissé szomorú volt, de adott egy emléket Violának: egy tobozpikkelyekből, különféle magvakból készült nyaklánc, aminek a közepén egy borostyánkő volt. Viola megköszönte az ajándékot, és ő is varázsolt egy gyönyörű házat a mókuslány egész családjának. Elbúcsúztak.

Amikor boszorkányunk hazaérkezett, boldogan vette észre, hogy még ragyogóbbak a naplementék. Egy galamb szállt hozzá, a csőrében egy levéllel. Ámmarik írta. Azt írta, hogy nagyon köszön mindent, és most még szebbé tette a naplementéket az, hogy megszületett Koival a közös gyermekük, akit Esthajnalcsillagnak hívnak.

Elárulok még egy titkot: a finn emberek mindezt tudták, és nekem is egy finn ember mondta el ezt. Ők mondták, hogy nyáron azért nem nyugszik le náluk a nap egy hétig, mert a szerelmespárból egyik sem ér rá a Nappal foglalkozni. Ilyenkor a szerelemmel törődnek, csak a szerelemmel...

